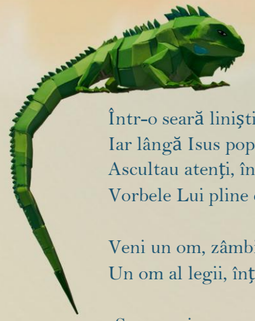
BUNUL SAMARITEAN

Luca 10:25-37

Într-o seară liniştită soarele-apunea,
Iar lângă Isus poporul se-aduna.
Ascultau atenţi, în linişte deplină,
Vorbele Lui pline de har şi lumină.

Veni un om, zâmbind frumos.
Un om al legii, înţelept şi serios.

„Spune-mi, ce se cere de la mine
Ca viaţa veşnică să o am cu Tine?”

Isus i-a răspuns: „Cum e scris în Lege?”
Omul a răspuns fără să ezite:
„Să-L iubeşti pe Dumnezeu
şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, mereu”
„Bine ai răspuns! Fă aşa şi viaţă veşnică vei căpăta!”

Dar omul nu renunţă oricum.
Voia să-L încerce pe Isus, acum.

„Cine-mi e aproapele?” Întrebă viclean, gândind că suna interesant.
Şi Isus îi răspunse, căci era un lucru foarte important.

„Să fii bun cu cei din jur? E lucru uşor!
Nu-nţeleg, de ce se spune despre asta tuturor.”
Da, e lesne să fii bun cu cei ce-ţi sunt pe plac,
Care spun ce vrei să auzi şi cum îţi place fac.

Dar cum e cu cel pe care nicicând nu-l înţelegi?
Ce faci cu ea, pe care alegi s-o ocoleşti?
„La ce mă ajută, să fiu bun şi milos?
Din câte văd eu, nu mi-e de vreun folos.”

Aşa gândim uşor, aproape fără voie,
Dar Isus a spus adevărul de care avem nevoie.

Odată un israelit mergea singur pe jos,
Spre Ierihon, pe un drum îngust şi periculos.
Prin stânci şi tufişuri tâlharii pândeau,
Umbre-ntunecate se apropiau.

Omul grăbi pasul, sperând ca va scăpa
Dar foşnetul ieşi chiar în calea sa.

Deodată tâlharii pe el au sărit.
L-au bătut tare şi jos l-au trântit!
Hainele şi banii, tot ce avea i-au luat
Şi aproape mort l-au abandonat.

Israelitul zăcea paralizat, fără putere,
Copleşit de teamă şi de durere.
Dar iată, un preot se apropia!
Speranţa lui parcă din nou se-aprindea!

În haine alese, impunător păşea.
Privi scurt spre rănit şi-n sine-şi spunea:
„Mai bine nu mă implic în aşa ceva!”

Preotul chiar l-a privit, dar l-a lăsat să zacă,
Şi fără să ajute, el a putut să treacă?
Mâhnit, israelitul simţi disperare:
„Suferind cumplit, oare-aşa se moare?”

Dar un levit venea spre el, din acelaşi neam!
„Acum voi scăpa!”, gândi bietul sărman.
cu teamă, Levitul privi spre desiş.
Gândind că tâlhari pândeau în tufiş.
„Dacă-s încă aici?” El se întrebă
Şi, biruit de frică, mai departe plecă.

Israelitul şi-a pierdut atunci orice speranţă.
Nici preotul şi nici levitul nu-l salvară,
aşa c-avea să moară aici, cu siguranţă.

După o vreme, un om nou apăru în zare.
„Un samaritean! Chiar că n-am scăpare!”
Căci israeliţii şi samaritenii n-au trăit vreodată în pace, împreună.
Se certau mereu şi îşi purtau ură, de se întâlneau nu spuneau nici „Bună!”
„Nu va avea milă!” israelitul se temea.
Dar samariteanul altceva gândea.
Văzu un om rănit şi în grea durere,
Fără ajutor şi fără putere.
Iar în loc de ură, mila i-a vorbit
Şi cu grijă mare, spre rănit s-a grăbit.

Rănile lui toate el i le spălă,
Cu vin şi untdelemn i le alină.
„Cum se poate oare să facă aşa-ceva?
Noi suntem Duşmani, iar el m-ajut-aşa?”
De jos l-a ridicat, deşi era greu,
L-a dus la un han, la adăpost de rău.

„Nu e obligat, şi totuşi vrea el,
să-mi poarte de grijă, şi chiar în acest fel!?”
Blând, samariteanul, pentru el plăti
„Stai şi te-odihneşte până-ţi vei reveni.
Şi de-o fi nevoie să mai plătim ceva,
Când mă voi întoarce, eu voi achita!”

„Cine-a fost aproapele?” Isus a-ntrebat.
„Cel ce-a avut milă!” omul răspuns a dat.
„Atunci mergi şi fă şi tu tot la fel!”
Glasul Lui răsună clar şi-acum astfel.

Isus Îşi doreşte ca oamenii să se umple
cu bunătate, milă, care-s bucurii scumpe!
Deci nu fi ca preotul, ce trecu în grabă şi nepăsător,
Nici ca levitul fără îndrăzneală şi foarte temător.
Ci fii ca străinul, cel plin de îndurare,
Care-a făcut binele, fără vreo întrebare.
Ne costă ceva să iubim mereu,
Dar asta vrea de la noi Dumnezeu!
Să trăim cum Isus pe noi ne-a învăţat
Şi dragostea Lui s-o arătăm neîncetat.

biblekids.io © BCC Media STI